



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **L. G.**, bytem v P. 5, K. 2050/24, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Nejtkem, advokátem se sídlem v Praze 4, Jeremenkova 88, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy, odboru veřejné dopravy**, se sídlem v Praze 1, nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.12.2009, č.j. 104/2009-190-TAXI/3,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru veřejné dopravy (dále též žalovaného správního úřadu), jímž bylo v odvolacím řízení změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odbory dopravy, ze dne 13.8.2008, vydané v řízení o uložení sankce za porušení zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném ke dni 18.9.2006.

V bodě č. II podané žaloby žalobce popsal skutkový děj, který vydání žalobou napadeného rozhodnutí předcházelo, tedy že by dne 18.9.2006 kontrolován hlídkou Městské policie hlavního města Prahy, která sepsala záznam o kontrole a na základě zjištění této hlídky bylo se žalobcem zahájeno správní řízení. Již ve svém vyjádření k podkladům ze dne 2.5.2008 žalobce namítl, že tato hlídka po něm nepožadovala doklady, o nichž bylo později správními úřady naznáno, že je u sebe neměl. Požadovala u něho pouze doklady jiné, které povinen mít nebyl. Dopravní úřad jako správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 13.8.2008

shledal, že žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, uvedeného v ustanovení § 35 odst.1 písm.g) zákona o silniční přepravě tím, že porušil ustanovení § 9 odst.4 písm.d) téhož zákona tím, že nesdělil dopravnímu úřadu, který vydal stanovisko ke koncesi, počet vozidel, se kterými bude provozovat dopravu, jejich státní poznávací značky, typ a užitnou hmotnost, případně nenahlásil do třiceti dnů každou změnu v těchto údajích. Dále žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, uvedeného v ustanovení § 35 odst.3 písm.e) zákona o silniční dopravě tím, že porušil ustanovení § 21b odst.2 zákona o silniční dopravě tím, že nezajistil, aby v jím provozovaném vozidle tovární značky Mercedes, SPZ 1S4 3003, byla dne 18.9.2006 uložena kopie záznamu objednávky právě poskytované přepravy. Na základě těchto skutečností dopravní úřad uložil žalobci pokutu ve výši 50.000,- Kč.

Žalobce poukázal na to, že proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal dne 2.10.2008 včasné odvolání, jehož podstatou byla neurčitost a nepřezkoumatelnost výroku napadeného rozhodnutí pro absenci základních náležitostí, dále výhrada, že výrok dotýkající se kopie záznamu objednávky nemá oporu v provedeném dokazování, tvrzená nezákonnost provedené kontroly, uplatnění principu presumce viny a porušení zákona v tom, že správní úřad se nevypořádal dostatečně s tvrzeními účastníka řízení a došlo k opomenutí důkazů.

Žalovaný odvolací správní úřad rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přezkoumal a změnil je tak, že provozovatel příležitostné osobní silniční dopravy porušil ustanovení § 9 odst. 4 písm.d) zákona o silniční dopravě tím, že před zahájením provozování dopravy nesdělil dopravnímu úřadu, který vydal stanovisko ke koncesi, že bude provozovat dopravu vozidlem Mercedes SPZ 1S4 3003. Dále porušil ustanovení § 21b odst.2 zákona o silniční dopravě tím, že nezajistil, aby při provozování příležitostné osobní silniční dopravy dne 18.9.2006 byla kopie záznamu objednávky přepravní služby, poskytované v době kontroly, umístěna ve vozidle Mercedes SPZ 1S4 3003, kterým se přeprava vykonává a aby ji jako řidič na vyžádání předložil kontrolnímu orgánu. Proto mu správní úřad uložil podle ustanovení § 35 odst.1 písm.g) a § 35 odst.3 písm.e) zákona o silniční dopravě pokutu ve výši 50.000,- Kč.

Žalobce se domáhá zrušení tohoto rozhodnutí a tvrdí, že byl na svých právech zkrácen jak přímo, tak v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního úřadu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti. Žalobce namítl, že pokud se týká té části rozhodnutí, kde je ve výroku tvrzeno, že žalobce nezajistil, aby při provozování příležitostné osobní silniční dopravy dne 18.9.2006 byla kopie záznamu objednávky přepravní služby, poskytované v době kontroly, umístěna ve vozidle a aby ji jako řidič na vyžádání předložil kontrolnímu orgánu, pak se žalobce ohradil tím, že skutková věta je vymezena vágně, neobsahuje *modus operandi*, protože není uvedeno, kdy a kde se měl žalobce skutku dopustit a skutek není vymezen nezaměnitelně s jiným. Uvedené tvrzení nemá oporu v provedeném dokazování, protože žalobce sice kontrolován dne 18.9.2006 byl, ale kontrolní orgán po něm kopii záznamu objednávky nepožadoval, požadoval předložení knihy objednávek, samotné objednávky a knihy jízd či provozu, jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 20.9.2006. Navíc odůvodnění předmětného rozhodnutí žalovaného nesplňuje požadavky na něj kladné, když se odvolací správní úřad nevypořádal dostatečně s tvrzeními účastníka řízení, uvedenými v podání ze dne 2.5.2008, neprovedl všechny důkazy jím navržené, aniž by řádně odůvodnil proč, navíc s poukazem, že by státní moci jako takové zajištění takových důkazů způsobovalo obtíže. Podle názoru žalobce je celé odůvodnění rozhodnutí žalovaného postaveno na principu tzv. úřednické solidarity formou obhajoby strážníků Městské policie, bagatelizováním jejich neprofesionálního přístupu a obhajobou nedovedností správního úřadu prvního stupně.

Žalobce v podané žalobě dále tvrdí, že porušení ustanovení § 9 odst.4 písm.d) zákona o silniční dopravě se nedopustil. Podle jeho názoru mu to nebylo ve správním řízení prokázáno a důkazy, které jeho tvrzení o důležitých okolnostech případu mohly blíže objasnit, v řízení provedeny nebyly. Především žalobce byl v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, zásadně zkrácen na svých právech, nijak nebyl brán ohled na to, že strážníci Městské policie neprovedli kontrolu zákonným způsobem. Opomněli svoji povinnost poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení o právech a povinnostech, přičemž v následném dvouinstančním řízení správní úřady obou stupňů usilovaly o to, aby zhojily vadu způsobenou provedením kontroly dne 18.9.2006. Žalovaný navíc na svoji funkci odvolacího správního orgánu zcela rezignoval, když svoji procesní úvahu pojal jako obhajobu pochybení strážníků.

Žalobce neuznává, že by ve správním řízení bylo prokázáno, že porušil ustanovení tím, že nezajistil, aby v jím provozovaném vozidle byla uložena kopie záznamu objednávky právě při poskytované přepravě. Popravdě řečeno, kopii měl u sebe, ale nikdo ji po něm při kontrole nechtěl, strážníci požadovali předložení knihy objednávek a objednávku, které žalobce u sebe neměl a mít nemusel.

Pokud jde o část skutku, ve kterém je spatřováno porušení zákona o silniční dopravě, kdy se žalobci nepodařilo prokázat, že svoji ohlašovací povinnost ohledně toho, že bude provozovat dopravu s předmětným vozidlem SPZ 1S4 3003, řádně splnil, pak žalobce uznává, že dopis úřadu neodeslal formou doporučené poštovní zásilky, nýbrž formou zásilky obyčejné. Žalobce však nemůže souhlasit s vyjádřením správních úřadů, že by mělo být všeobecně uznávanou pravdou, že občan by si měl o splnění oznamovací povinnosti pořizovat důkaz. Stejně tak lze říci, že na Magistrátu hlavního města Prahy by měl být zaveden takový řád, aby jakýkoli dopis úředníci našli i bez důkazů, poskytovaných jim občany. Pokud ho má na základě rozhodnutí žalovaného stihnout trest ve formě finanční pokuty, pak má žalobce jednoznačně za to, že vyměřená pokuta by měla plnit především výchovný účel a neměla by být likvidační. Výchovná role uložené sankce je oslabena dobou, která od provedené kontroly uplynula a vyměřená částka 50.000,- Kč je s ohledem na příjmy žalobce částkou příliš vysokou. Žalobce předložil daňová přiznání za roky 2006 až 2008, z nichž vyplývá, že dosahuje takových zisků, že základ jeho daně z příjmů fyzických osob se pohybuje v rozmezí 120.000,- až 130.000,- Kč ročně. Vyměřená pokuta tak představuje téměř polovinu jeho hospodářského výsledku před zdaněním. S ohledem na ekonomickou situaci žalobce a jeho rodiny je vyměřená pokuta pro tyto své důsledky pokutou likvidační. Žalobce je ženatý, společně s manželkou pečuje o dvě nezaopatřené děti a manželka žalobce dostala ve svém zaměstnání u České pošty výpověď z organizačních důvodů.

Závěrem podané žaloby žalobce uvedl, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí byla porušena jeho práva, žalovaný překročil zákonem stanovené meze správního uvážení či je dokonce zneužil, a proto je na žalobci, aby se domáhal zrušení předmětného rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení. Stejně tak má žalobce za to, že pokud by soud shledal, že skutkové podstaty deliktů, které mu byly kladeny za vinu, naplnil, byl mu žalovaným uložen trest ve zjevně nepřiměřené výši a je namístě, aby soudním rozhodnutím bylo od něj upuštěno nebo aby byl snížen v mezích zákonem dovolených.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že skutek je v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně vymezen identifikací odpovědného subjektu, popisem objektivní stránky správního deliktu s uvedením ustanovení, k jehož porušení došlo,

uvedením časového údaje v podobě data protiprávního jednání s odkazem na dobu provedené kontroly a specifikací vozidla, ve kterém k protiprávnímu jednání došlo.

Žalobce v průběhu správního řízení nikdy jako svědek nevypovídal a správní řád takovou výpověď ani neumožňuje. K vyjádření žalobce správní úřady přihlížely jako k podkladům pro rozhodnutí, avšak nelze konstatovat, že by samy o sobě mohly prokazovat tvrzení v nich uvedená. Výzva k předložení objednávky, aniž by bylo specifikováno, zda jde o její originál či kopii, je dostatečně srozumitelná a přesnější specifikace by byla nutná pouze v případě, kdy by zákon ukládal žalobci povinnost předložit výhradně originál či ověřenou kopii určitého dokumentu. Účelovost námitky žalobce ilustruje i skutečnost, že na žádost strážníků o předložení koncesní listiny jim žalobce předložil kopii koncesní listiny. Ve svém vyjádření ze dne 1.10.2007 sám žalobce uvádí, že po něm strážník nepožadoval ani koncesní listinu ani objednávku. V úředním záznamu ze dne 20.9.2006 je výslovně uvedeno, že dopravce při sobě neměl objednávku ani její kopii. V průběhu správního řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by mohly prokázat, že se údaje v úředním záznamu nezakládají na pravdě. Žalovaný rovněž poukazuje na to, že žalobce ve svém vyjádření uvedl, že objednávku dopravy podepsal zákazník A. M., přičemž žalobcem doložený záznam objednávky žádný podpis zákazníka neobsahuje.

Pokud jde o námitku neprovedení navržených důkazů svědeckými výpověďmi manželů M., nelze předpokládat, že by výpovědi těchto zákazníků mohly prokázat, zda měl žalobce v průběhu jízdy ve vozidle kopii záznamu objednávky přepravní služby či zda byl při kontrole požadován originál objednávky přepravy či její kopie nebo objednávka přepravy bez specifikace. Podle vyjádření žalobce ze dne 1.10.2007 zákazníci nemluvili česky, objednávka měla být zpracována dne 16.9.2006, tedy dva dny před objednanou přepravou a je velmi nestandardní, že ani tato objednávka neobsahuje žádný kontakt na objednatele. Z celého obsahu spisu je tedy zřejmé, proč dopravní úřad neprovedl výslech údajných zákazníků manželů M. Ve svém rozhodnutí žalovaný odůvodnil, proč tento důkaz nepovažoval za potřebný ke zjištění stavu věci a zdůraznil absenci jakýchkoli informací o těchto zákaznících. Absence odůvodnění, proč dopravní úřad nevyslechl manžele M., nemohla mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy ani na jeho správnost, proto k ní žalovaný nepřihlížel a v odvolacím řízení pochybení dopravního úřadu napravil.

Žalovaný má za to, že je zodpovědností žalobce, jaký způsob splnění své zákonné oznamovací povinnosti zvolí. Žalovaný trvá na tom, že předmětný údajný dopis žalobce dopravnímu úřadu doručen nebyl a žalobce oznamovací povinnost, zakotvenou v ustanovení § 9 odst.4 písm.d) zákona o silniční dopravě nesplnil.

Pokud žalobce v podané žalobě nesouhlasí s výší uložené pokuty, žalovaný konstatuje, že při stanovení výše pokuty přihlížel podle ustanovení § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody, přičemž odkázal v tomto směru na odůvodnění pokuty ve svém rozhodnutí. Povinnost mít ve vozidle kopii objednávky poskytované služby v případě příležitostné osobní silniční dopravy směřuje k odlišení tohoto neveřejného druhu dopravy od taxislužby jakožto dopravy veřejné. V mnohých případech dochází k provozování příležitostné osobní silniční dopravy způsobem fakticky zaměnitelným s provozováním taxislužby, aniž by byly současně plněny povinnosti, stanovené pro provozování taxislužby a zakotvené pro ochranu zákazníků. Žalovaný poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 1.7.2004, sp.zn. IV.ÚS 638/03, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že osobní majetkové poměry nejsou kritériem, které může ovlivnit výše pokuty, přičemž je nepochybné, že uložení pokuty je zásahem do majetkových poměrů

účastníka řízení. Jestliže však správní úřad při jejím ukládání postupoval v souladu se zákonem, postupoval ústavně konformním způsobem a jeho postup nelze hodnotit jako neústavní zásah do vlastnického práva účastníka řízení. Žalobce si musel uvědomit (což je i smyslem uložené sankce), že provozování příležitostné osobní silniční dopravy je regulováno právními normami, které jsou závazné pro všechny a že nedodržení povinností, zakotvených v těchto normách, je spojeno s citelnými sankcemi. Je pak na něm, zda bude zákonem stanovené povinnosti při výkonu provozování dopravy v budoucnu bezvýhradně respektovat nebo zda jejich neplněním opětovně vystaví sebe i svou rodinu hrozbě nepříznivých důsledků, které jsou s uložením takových sankcí spojeny.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 18.9.2006 v 17:00 hodin si hlídka Městské policie hlavního města Prahy v Karlově ulici v Praze 1 všimla vozidla tovární značky Mercedes, SPZ 1S4 3003, které nabralo dvě osoby a následně couvalo z ulice označené dopravní značkou „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel od 8.00 do 18:00 hodin“. V řidiči kontrolovaného vozidla byl ztotožněn žalobce, který uvedl, že na místo přijel jako vozidlo smluvní přepravy vyzvednout zákazníky hotelu. Hlídka poté přistoupila ke kontrole vybavení vozidla a o provedené kontrole sepsala úřední záznam ze dne 20.9.2006, který následně postoupila příslušnému dopravnímu úřadu k šetření. Při kontrole bylo zjištěno, že se ve zmiňovaném vozidle nenacházela kopie záznamu objednávky přepravní služby, poskytované v době kontroly a dopravní úřad šetřením v registru dopravců zjistil, že dopravce předem dopravnímu úřadu neoznámil, že bude provozovat příležitostnou osobní silniční dopravu vozidlem Mercedes SPZ 1S4 3003.

Oznámením ze dne 31.5.2007 správní úřad žalobci sdělil, že s ním zahájil správní řízení ve věci uložení pokuty. Dne 19.9.2007 bylo dopravci zasláno oznámení o ukončení dokazování, k němuž se žalobce vyjádřil vyjádřením ze dne 1.10.2007.

Rozhodnutím ze dne 13.8.2008, č.j. MHMP 493823/2008/DOP-T/Kč, správní úřad prvního stupně za správní delikty, uvedené v ustanovení § 35 odst.1 písm.g) a § 35 odst.3 písm.e) zákona o silniční dopravě, uložil žalobci pokutu ve výši 50.000,- Kč.

Dne 6.10.2008 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, v němž namítl, že dopravní úřad nesprávně aplikoval hmotně právní normu a v důsledku toho dospěl k nesprávnému rozhodnutí.

O podaném odvolání rozhodl odvolací žalovaný správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž změnil rozhodnutí správního úřadu prvního stupně tak, že dospěl k závěru, že provozovatel příležitostné osobní silniční dopravy L. G. porušil ustanovení § 9 odst.4 písm.d) zákona o silniční dopravě tím, že před zahájením provozování dopravy nesdělil dopravnímu úřadu, který vydal stanovisko ke koncesi, že bude provozovat dopravu s vozidlem Mercedes SPZ 1S4 3003. Dále porušil ustanovení § 21b odst.2 zákona o silniční dopravě tím, že nezajistil, aby při provozování příležitostné osobní silniční dopravy dne 18.9.2006 byla kopie záznamu objednávky přepravní služby, poskytované v době kontroly, umístěna ve vozidle Mercedes SPZ 1S4 3003, kterým se přeprava vykonává a aby ji jakožto řidič na vyžádání předložil kontrolnímu subjektu. Za uvedené jednání žalobci správní úřad druhého stupně uložil podle ustanovení § 35 odst.1 a 3 zákona o silniční dopravě pokutu ve výši 50.000,- Kč. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že odvolací orgán měl za

prokázané, že dopravce před zahájením provozování dopravy nesdělil dopravnímu úřadu, že bude provozovat dopravu s vozidlem Mercedes SPZ 1S4 3003 a zároveň že nezajistil, aby při provozování příležitostné osobní silniční dopravy dne 18.9.2006 byla kopie záznamu objednávky přepravní služby, poskytované v době kontroly, umístěna ve vozidle, kterým se přeprava vykonává a aby ji na vyžádání předložil kontrolnímu orgánu. Při stanovení výše pokuty dopravní úřad přihlížel k závažnosti a významu protiprávního jednání, přičemž nebylo přihlédnuto k době trvání protiprávního jednání, neboť byla prokázána jenom jednorázové porušení zákona. Nepřihlédnuto bylo rovněž k rozsahu způsobené škody, neboť předmětná porušení zákona jsou administrativního charakteru. Za správní delikt podle ustanovení § 35 odst.1 písm.g) zákona o silniční dopravě lze uložit pokutu až do výše 100.000,- Kč, za správní delikt uvedený v ustanovení § 35 odst.3 písm.e) zákona o silniční dopravě lze uložit pokutu až do výše 750.000,- Kč. Dopravní úřad uložil pokutu ve výši 50.000,- Kč, tedy ve výši jedné patnáctiny zákonné sazby a plně v souladu se zákonem.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Na základě výslovného souhlasu žalobce ze dne 15.6.2010 soud postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení pravomocného rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, jímž bylo rozhodnuto o tom, že žalobce porušil ustanovení § 9 odst.4 písm.d) zákona o silniční dopravě tím, že před zahájením provozování dopravy nesdělil dopravnímu úřadu, který vydal stanovisko ke koncesi, že bude provozovat dopravu s vozidlem Mercedes SPZ 1S4 3003. Dále porušil ustanovení § 21b odst.2 zákona o silniční dopravě tím, že nezajistil, aby při provozování příležitostné osobní silniční dopravy dne 18.9.2006 byla kopie záznamu objednávky přepravní služby, poskytované v době kontroly, umístěna ve vozidle Mercedes SPZ 1S4 3003, kterým se přeprava vykonává a aby ji jakožto řidič na vyžádání předložil kontrolnímu subjektu. Za uvedené jednání žalobci správní úřad druhého stupně uložil podle ustanovení § 35 odst.1 a 3 zákona o silniční dopravě pokutu ve výši 50.000,- Kč.

Podle ustanovení § 9 odstavec 4 písmeno d/ zákona o silniční dopravě je podnikatel povinen před zahájením provozování dopravy sdělit dopravnímu úřadu, který vydal stanovisko ke koncesi, počet vozidel, se kterými bude provozovat dopravu, jejich státní poznávací značku, typ a užitnou hmotnost a nahlásit do třiceti dnů každou změnu v těchto údajích.

Podle ustanovení § 21b odstavců 1 a 2 zákona o silniční dopravě je provozovatel příležitostné osobní silniční dopravy je povinen zajistit, aby jím používané osobní automobily nebyly označeny způsobem zaměnitelným s vozidly taxislužby a aby jím poskytované přepravní služby nebyly nabízeny způsobem s taxislužbou zaměnitelným. Provozovatel příležitostné osobní silniční dopravy je povinen objednávku přepravní služby předem zaznamenat do evidenční knihy objednávek a zajistit, aby kopie záznamu objednávky byla umístěna ve vozidle, kterým se přeprava vykonává, a aby ji řidič na vyžádání předložil

kontrolnímu orgánu.

Podle ustanovení § 35 odst.1 písm.g/ zákona o silniční dopravě dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 100.000,- Kč dopravci, který poruší ustanovení § 9 odstavec 4 tohoto zákona. Podle odstavce 3 písm.e/ tohoto zákona dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 750.000,- Kč dopravci, který poskytuje přepravní služby formou příležitostné osobní silniční dopravy, aniž předem provede záznam objednávky v evidenční knize objednávek nebo nezajistí, aby řidič vozidla, který provádí přepravu na základě koncese vydané dopravci pro příležitostnou osobní silniční dopravu, předložil kontrolnímu orgánu kopii objednávky přepravní služby, nebo neoznačí vozidlo příležitostné osobní silniční dopravou stanoveným způsobem.

Žalobce v podané žalobě namítl, že pokud se týká té části rozhodnutí, kde je ve výroku tvrzeno, že žalobce nezajistil, aby při provozování příležitostné osobní silniční dopravy dne 18.9.2006 byla kopie záznamu objednávky přepravní služby, poskytované v době kontroly, umístěna ve vozidle a aby ji jako řidič na vyžádání předložil kontrolnímu orgánu, pak se žalobce ohradil tím, že skutková věta je vymezena vágně, neobsahuje popis jednání žalobce či způsob spáchání deliktu, protože není uvedeno, kdy a kde se měl žalobce skutku dopustit a skutek není vymezen nezaměnitelně s jiným.

Soud neshledal tuto námitku důvodnou, neboť z obsahu výroku žalobou napadeného rozhodnutí, kterým odvolací správní úřad nahradil původní formulaci rozhodnutí správního úřadu prvého stupně, jednoznačně vyplývají okolnosti, které nezaměnitelným způsobem odlišují posuzovaný skutek od jiných. Žalovaný zcela jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem popsal identifikační údaje odpovědného subjektu, popsal objektivní stránku správního deliktu s uvedením konkrétních ustanovení právního předpisu, k jejichž porušení došlo, uvedl dále časové údaje v podobě data protiprávního jednání s odkazem na dobu provedené kontroly a specifikaci vozidla, ve kterém k protiprávnímu jednání došlo.

Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že tvrzení žalovaného ve výroku napadeného rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování, protože žalobce sice kontrolován dne 18.9.2006 byl, ale kontrolní orgán po něm kopii záznamu objednávky nepožadoval, požadoval předložení knihy objednávek, samotné objednávky a knihy jízd či provozu, jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 20.9.2006, ani tuto námitku nemohl soud shledat důvodnou. Z předloženého spisového materiálu správních úřadů vyplývá, že výzva k předložení objednávky, popsaná v úředním záznamu Městské policie hl.m.Prahy, je dostatečně srozumitelná a přesnější specifikace otázky, zda má být předložen originál či kopie určité listiny, by byla nutná pouze v případě, kdy by zákon ukládal žalobci povinnost předložit výhradně originál či ověřenou kopii určitého dokumentu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2009, č.j. 7As 11/2009 – 66, dostupný na www.nssoud.cz). Soud se ztotožnil s názorem žalovaného o tom, že se jedná o námitku svojí povahou účelovou, neboť žalobce v případě žádosti strážníků o předložení koncesní listiny předložil kopii koncesní listiny, aniž by tato skutečnost byla vnímána jako nedostatek. Ve svém vyjádření ze dne 1.10.2007 navíc sám žalobce uvedl (zjevně v rozporu se skutečností), že po něm strážník nepožadoval ani koncesní listinu, ani objednávku. V úředním záznamu ze dne 20.9.2006 je dále výslovně uvedeno, že dopravce při sobě neměl objednávku ani její kopii. Toto tvrzení žalobce v průběhu správního řízení nerozporoval ani nevyšly najevo žádné další objektivní skutečnosti, které by mohly prokázat, že se údaje v úředním záznamu nezakládají na pravdě. Obdobně to platí i o dalším tvrzení žalobce, který ve svém vyjádření uvedl, že objednávku

dopravy podepsal zákazník A. M., přičemž žalobcem doložený záznam objednávky žádný podpis zákazníka neobsahuje.

Pokud jde o část skutku, ve kterém je spatřováno porušení zákona o silniční dopravě, kdy se žalobci nepodařilo prokázat, že svoji ohlašovací povinnost ohledně toho, že bude provozovat dopravu s předmětným vozidlem SPZ 1S4 3003, řádně splnil, pak žalobce sám v podané žalobě uznává, že dopis úřadu neodeslal formou doporučené poštovní zásilky, nýbrž formou zásilky obyčejné. Podstatou objektivní odpovědnosti provozovatele příležitostné soukromé dopravy za porušení ustanovení § 21b zákona o silniční dopravě však podle výše uvedeného je, že žalobce neprokázal v řízení o uložení pokuty splnění své zákonné oznamovací povinnosti. Předmětný dopis žalobce dopravnímu úřadu není součástí spisového materiálu, chybí jakýkoli objektivní důkaz o tom, že by byl dopravnímu úřadu kdy doručen a proto se soud ztotožnil se správními úřady v závěru, že žalobce oznamovací povinnost, zakotvenou v ustanovení § 9 odst.4 písm.d) zákona o silniční dopravě, v posuzované věci řádně nesplnil.

Žalobce v podané žalobě rovněž namítal, že správní úřad prvního stupně jej zkrátil na procesních právech tím, že neprovedl žalobcem navržené důkazy svědeckými výpověďmi manželů M. Tito svědci skutečně ve správním řízení vyslechnuti nebyli a s návrhem na provedení dokazování se správní úřad prvního stupně nijak nevypořádal. Jeho pochybení však napravil žalovaný odvolací správní úřad tím, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil a odůvodnil názor, podle něhož nelze předpokládat, že by výpovědi těchto zákazníků mohly prokázat, zda měl žalobce v průběhu jízdy ve vozidle kopii záznamu objednávky přepravní služby či zda byl při kontrole požadován originál objednávky přepravy či její kopie nebo objednávka přepravy bez specifikace. Žalovaný se argumentačně odvolal na obsah vyjádření žalobce ze dne 1.10.2007, z něhož vyplývá, že tito zákazníci nemluvili česky, tudíž lze předpokládat, že by jen stěží byli schopni potvrdit či vyvrátit tvrzení žalobce o obsahu a podrobnostech výzvy k předložení dokladů. Žalovaný navíc poukázal na další nesrovnalosti, které zpochybnilly důvodnost provedení svědeckých výpovědí uvedených zákazníku žalobce, totiž že objednávka měla být zpracována dne 16.9.2006, tedy již dva dny před objednanou přepravou, avšak objednávka neobsahuje žádný kontakt na objednatele. Ve svém rozhodnutí žalovaný odvolací úřad odůvodnil, proč tento důkaz nepovažoval za potřebný ke zjištění stavu věci a zdůraznil absenci jakýchkoli konkrétních informací o těchto zákaznících. Tím podle názoru soudu dostal žalovaný odvolací správní úřad povinnosti, stanovené v ustanovení § 68 odstavec 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, týkající se náležitosti řádného odůvodnění rozhodnutí, vydaného ve správním řízení. Absence odůvodnění, proč dopravní úřad nevyslechl manžele M., nemohla mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy ani na jeho správnost. Ani městský soud neshledal důvody pro provedení navržených důkazů ve správním řízení a proto došel k závěru, že žalovaný se s tímto procesním návrhem náležitě vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí o odvolání v tomto konkrétním posuzovaném případě a nebyly splněny podmínky pro závěr o tom, že toto procesní pochybení správního úřadu prvního stupně mělo dopad na práva žalobce jako účastníka řízení a mělo vliv na zákonnost toho napadeného rozhodnutí. Nejedná se ani o porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, když odvolací správní úřad je oprávněn podle ustanovení § 90 správního řádu pochybení prvostupňového úřadu napravit a jeho rozhodnutí za podmínek v tomto ustanovení uvedených změnit, když správní řízení před správními úřady obou stupňů tvoří jediný celek.

Konečně pokud jde o žalobní námitku, respektive žalobní návrh, týkající se žádosti žalobce, aby v případě, kdy soud dospěje k závěru, že skutkové podstaty deliktů, které mu

byly kladeny za vinu, žalobce fakticky naplnil, bylo soudním rozhodnutím od uloženého trestu upuštěno nebo aby tento trest byl snížen v mezích zákonem dovolených, soud uvážil o tomto návrhu takto :

Pokud se žalobce v podané žalobě domáhal snížení, případně upuštění od uložení sankce v podobě peněžitě pokuty, je třeba poukázat na ustanovení § 78 odstavec 2 s.ř.s., podle něhož tak může soud postupovat jen v případě, že nejsou důvody pro zrušení rozhodnutí a zároveň byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. V daném případě tyto zákonné podmínky splněny nebyly, neboť žalobci byla napadeným rozhodnutím uložena pokuta ve výši 300.000,- Kč, tj. při spodní hranici zákonné sazby, když její horní hranici zákon stanoví ve výši 1.000.000,- (ustanovení § 17 odst.1 písmeno b/ zákona o cenách). Jednání, které bylo zhodnoceno žalovaným správním orgánem a správním orgánem prvního stupně, bylo natolik závažné, že soud neshledal výši uloženého trestu nepřiměřenou. Je tomu tak proto, že odvolací žalovaný správní úřad náležitě vyjádřil, že Za správní delikt podle ustanovení § 35 odst.1 písm.g) zákona o silniční dopravě lze uložit pokutu až do výše 100.000,- Kč, za správní delikt uvedený v ustanovení § 35 odst.3 písm.e) zákona o silniční dopravě lze uložit pokutu až do výše 750.000,- Kč. Dopravní úřad uložil pokutu ve výši 50.000,- Kč, tedy ve výši jedné patnáctiny zákonné sazby, což je plně v souladu se zákonem a nelze takovou pokutu považovat za zjevně nepřiměřenou.

Žalobce k uvedenému dále namítal, že takto vyměřená pokuta by měla plnit především výchovný účel a neměla by být likvidační. Výchovná role uložené sankce je podle názoru soudu oslabena dobou, která od provedené kontroly uplynula a vyměřená částka 50.000,- Kč je s ohledem na příjmy žalobce částkou příliš vysokou. Žalobce předložil daňová priznání za roky 2006 až 2008, z nichž vyplývá, že dosahuje takových zisků, že základ jeho daně z příjmů fyzických osob se pohybuje v rozmezí 120.000,- až 130.000,- Kč ročně. Vyměřená pokuta tak představuje téměř polovinu jeho hospodářského výsledku před zdaněním. S ohledem na ekonomickou situaci žalobce a jeho rodiny je vyměřená pokuta pro tyto své důsledky pokutou likvidační. Žalobce je ženatý, společně s manželkou pečuje o dvě nezaopatřené děti a manželka žalobce dostala ve svém zaměstnání u České pošty výpověď z organizačních důvodů.

Odůvodnění uložené sankce ve správním řízení je otázkou správního uvážení. Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Moderační právo soudu, které vyplývá z ustanovení § 78 odstavce 2 s.ř.s., je vázáno

na vyhodnocení, že v tom kterém konkrétním případě se nejedná jen o pokutu nepřiměřenou, ale musí jít o pokutu zjevně nepřiměřenou. Vycházel-li soud při úvahách o přezkoumatelnosti závěrů správních úřadů ohledně výše ukládané pokuty z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, došel k závěru, že jak správní úřad prvního stupně, tak i žalovaný odvolací správní úřad zvažoval celou řadu okolností posuzované věci, když přihlížel při stanovení výše pokuty k závažnosti a významu protiprávního jednání, přičemž nebylo přihlédnuto k době trvání protiprávního jednání, neboť byla prokázána jenom jednorázové porušení zákona. Nepřihlédnuto bylo rovněž k rozsahu způsobené škody, neboť předmětná porušení zákona jsou administrativního charakteru. Možnými – žalobcem v podané žalobě namítanými – likvidačními důsledky uložené pokuty se žalovaný odvolací správní úřad zabývat nemohl, neboť takové důsledky uložené pokuty žalobce ve svém odvolání nenamítal a žádné konkrétní podklady pro závěr o likvidaci podnikání žalobce předloženy nebyly.

Z uvedeného plyne závěr, že Městský soud v Praze důvody pro postup podle ustanovení § 78 odstavec 2 s.ř.s. v posuzované věci neshledal.

Žalovaný odvolací správní úřad se podle názoru soudu dostatečně podrobně a úplně vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami, které žalobce následně zopakoval i v podané žalobě jako žalobní body v řízení před správním soudem. Městský soud v Praze má za to, že není úkolem soudu v odůvodnění rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí správního úřadu podrobně znovu převzít obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, nicméně v nyní posuzované věci je přesvědčen o tom, že žalovaný odvolací správní úřad se velice podrobně vypořádal s námitkami žalobce a soud k uvedené argumentaci neshledává důvod cokoli dodávat. Smyslem soudního přezkumu pravomocného rozhodnutí správního úřadu není polemika o souladnosti jednotlivých obecně závazných právních předpisů, ale posouzení zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů. Na základě tohoto vymezení konstatuje městský soud, že žalovaný správní úřad se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil ke všem žalobou namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání je patrné, že se správní orgány konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek. Soud po provedeném řízení na základě všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo soudem rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., kdy podle úspěchu ve věci by právo na náhradu nákladů řízení náleželo žalovanému správnímu úřadu, kterému však žádné prokazatelné náklady v řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29.května 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu